

**DISCOVER
YOUR PIVOT**

DISCOVER YOUR PIVOT

JULIE BROWN

P E L C K M A N S

Ik draag dit boek op aan Dixie Dansercoer, in memoriam.
Jij moedigde me aan om al mijn dromen na te jagen.
Hier is er nog eentje.

Voorwoord	7
Inleiding: ontdek je pivot	13
1 De kunst van het pivoteren onder de knie krijgen: opgroeien en ontwikkelen	27
2 Pivoteren rond de comfortzones	43
3 Zijlings pivoteren	61
4 Focus	73
5 Berekende risico's: pivoteren naar meer durf	83
6 Het ultieme pivoteren: een nieuwe adem bij rouw	95
7 Pivots van ondernemers en intrapreneurs	121
8 Zo leer je pivoteren	137
Epiloog: van alles genieten	165
Dankwoord	171

Voorwoord

Maandag 28 januari 2008

MV Polar Star

Brabant Eiland, Wilhelminabaai – Louise Island

Middagpositie – 64° 26' Z – 62° 15' W

Luchttemperatuur – 5 °C/41 °F

Zee – 1 meter

Windsnelheid/richting – kracht 5 ZW

Luchtdruk – 999 mbar

Aan boord van de Polar Star wordt de Wilhelminabaai overgestoken. Plots is er een walvisalert. Een reusachtige bultrug en haar kalf voeren minutenlang een show op. Achteraf beweert de crew dat ze in hun gezamenlijke vierhonderd dagen Antarctica nooit zo'n schouwspel te zien kregen.

In de loop van de namiddag komen we in de buurt van de Euronav Belgica, het expeditieschip van Dixie Dansercoer. De

bemanningsleden komen aan boord van de Polar Star en worden op champagne en luid applaus onthaald.

Samen met Dixie wordt een landing op Louise Island gemaakt. Dat is de zogenaamde niet-officiële landing van de Belgica, omdat er geen wetenschappelijke metingen werden gedaan. Alleen Dixie en zijn team zijn ons hier als toeristen voor geweest. De beschikbare ruimte om te landen is hier zo mogelijk nog kleiner. De zowat honderd Vlamingen staan als pinguïns samengedromd op een smalle strook keien tegen een heuvel van sneeuw. Dixie is even tot boven op de heuvel gekropen om de vlag van Euronav tijdelijk in de sneeuw aan te brengen. Een deel van het keienstrand mogen we niet betreden, want er ligt een Weddellzeehond te slapen. Verder zijn er gentoo-pinguïns van heel dichtbij te zien. De landing wordt gevolgd door een cruise tussen de ijsbergen – wondermooi.

De dag wordt afgesloten met een antarctische barbecue op het dek van de Polar Star en een primeur van een presentatie door Dixie en zijn team. De vergelijking tussen de foto's die de expeditie van de Belgica onder leiding van Adrien de Gerlache in 1898 maakte en de foto's die enkele weken geleden door de Euronav onder leiding van Dixie Dansercoer werden gemaakt, liegt er niet om: de eeuwenoude ijslaag op Antarctica is aan het smelten en op eilanden die tot voor kort ontoegankelijk waren, liggen nu stranden waar landingen mogelijk zijn.

Een fantastische dag, deels gevaren onder de originele vlag van de Belgica, komt tot een einde.

Bij het lezen van het manuscript van *Julies Discover your pivot* kwam voorgaande passage uit mijn reis-dagboek in mijn gedachten. In 2008 hadden we het voorrecht om met Julie en de jonge Robin te reizen op de mv Polar Star om Dixie en zijn bemanning te ontmoeten in Antarctica op zijn *Wake of the Belgica*-expeditie: een epische reis in de voetsporen van de allereerste wetenschappelijke exploratie van Antarctica door Adrien de Gerlache op de Belgica. Toen ik het fotografische bewijs zag van hoe de Antarctische ijskap zich meer dan honderd jaar sinds de allereerste foto's van de Belgica-expeditie had teruggetrokken, twijfelde ik er niet aan dat de opwarming van de aarde reëel was en dat er dringend actie nodig was. Voor mij was die avond een scharnierpunt in mijn carrière in durfkapitaal. Herinnerd aan de kracht van de natuur tijdens een storm met windkracht 12 in het Beaglekanaal, keerden we veilig terug naar Leuven, waar het bewijs van die gedenkwaardige avond op Antarctica me bleef aansporen om iets te doen. Volgens mij zou het gebruik van nieuwe technologieën een deel van de oplossing zijn en ik heb me dan ook volledig ingezet om een van de eerste en grootste Europese durfkapitaalfondsen op te zetten. Die richten zich op investeringen in startende bedrijven die bijdragen aan het verminderen van de koolstofuitstoot. Dixie werd onze ambassadeur en Julie een vriendin voor het leven.

Het is een illustratie van hoe pivotale gebeurtenissen of inzichten een diepgaande impact hebben op iemands leven en toekomst. Maar Julies boek gaat verder dan die pivotale veranderingen die we allemaal ervaren en beleven. Volgens het Cambridgewoordenboek is een draaipunt een vast punt dat iets ondersteunt dat draait of balanceert. Bij het lezen van het persoonlijke levensverhaal van Julie begon ik me te realiseren dat het leven meer is dan een willekeurige wandeling in het park, of voor mijn collega-wetenschappers: meer dan een Brownse beweging. Als je terugkijkt op je eigen carrière of op die van iemand anders, kan het lijken alsof er externe gebeurtenissen hebben plaatsgevonden die een persoon in de ene of de andere richting hebben geduwd. Het is duidelijk dat toevallige ontmoetingen, aantrekkelijke kansen of doodlopende situaties een aanzetpunt kunnen zijn om een nieuwe richting in te slaan. Maar wat Julie ons doet inzien, is dat in die situaties de keuzes die we maken gebaseerd zijn op onze fundamentele waarden en visies; ons fundamentele draaipunt. Daarom is elke richtingsverandering niet slechts een willekeurige klap van andere moleculen, maar wordt die diep beïnvloed door wie we zijn en wat we willen zijn voor de mensen om ons heen en voor de samenleving.

Verderop neemt Julie ons mee op haar reis als liefhebbende echtgenote, als toegewijde moeder en als

betrouwbare zakenpartner. Ze licht de sluier op van de realiteit van het dagelijks leven achter de glorie van de buitengewone exploratieprestaties van haar overleden echtgenoot Dixie Dansercoer. Ze behandelt op een gestructureerde en systematische manier de verschillende dimensies die verband houden met draaipunten, en gaat veel verder dan het anekdotische in het destilleren van waardevolle lessen en het verstrekken van nuttige inzichten voor ons allemaal.

Vertrekkend vanuit haar zeer persoonlijke verslag van de draaipunten of *pivots* in haar eigen leven, helpt Julie ons om verandering te accepteren als een positief aspect van het leven, en tegelijkertijd brengt ze de boodschap dat we ons allemaal bewust moeten zijn van ons eigen vaste punt, van de fundamenteen waaromheen we van richting veranderen. Als ouders, grootouders en rolmodellen moeten we ervoor zorgen dat kinderen en jongeren een onwrikbaar stabiel draaipunt van menselijke en maatschappelijke waarden ontwikkelen en dat ze niet in een willekeurige wandeling worden rond geduwd door sociale media en valse profeten.

9 februari 2025

Dr. Jos B. Peeters

Ondernemende financier

Oprichter en voorzitter van Capricorn Partners nv

Inleiding

Ontdek je pivot

Groeien en ontdekken
als strategieën om je
doelen te bereiken

Al meer dan vijftientig jaar ben ik betrokken bij poolexpedities, zowel professioneel als persoonlijk. Daarbij heb ik veel tijd doorgebracht met verschillende uitzonderlijke mensen in een heleboel extreme situaties. Het duurde even voor ik mijn plaats daarin vond – mijn doel. Het duurde nog langer om te ontdekken wat mijn sterktes waren en wat ik precies kon bijdragen. Toen ik meehielp bij de poolexpedities van Dixie Dansercoer had ik behoefte aan duidelijkheid over de abrupte professionele ommekeer die op mijn pad was gekomen. Ik had niet meteen last van het *imposter syndrome* – iets waar leiders weleens mee te maken krijgen – maar was op zoek naar verduidelijking over mijn nieuwe professionele verwachtingen. Wat had Dixie van mij nodig om te slagen in zijn recordbrekende prestaties in de onverbiddelijke hardheid van de Noord- en Zuidpool? Wat had ik nodig van Dixie om rondom zijn (en later onze) grootste avonturen een stevige zakelijke basis op te bouwen?

Dixies eerste bekende wapenfeit vond plaats tussen november 1997 en februari 1998, toen hij samen met

Alain Hubert te voet het continent Antarctica doorkruiste. Ze trokken ieder een slee met daarop al hun behoeften voor de honderd dagen durende poolreis. Ze werden tijdens hun tocht, wanneer de wind in de juiste richting waaide, ondersteund door een prototype Nasawing-vliegers. Toen ze hun doel, het Amerikaanse McMurdo Antarctic Research Station, bereikten na een odyssee van 3924 kilometer in 99 dagen, waren hun levens op alle mogelijke manieren compleet veranderd. Dixie was vertrokken uit België als steward voor de luchtvaartmaatschappij SABENA en kwam terug met een nieuwe deur wagenwijd open: hij zou een professionele poolreiziger worden.

Toen Dixie net weer terugkeerde naar België, waren hij en ik nog een pril koppel. We hadden elkaar ontmoet in de zomer van 1997 en begonnen onze romantische relatie in augustus van dat jaar, twee en een halve maand voor hij naar Antarctica zou vertrekken. Ik werd verliefd op de werknemer van een luchtvaartmaatschappij, die dezelfde passie voor (ontdekkings)reizen had als ik en ook dezelfde job had als ik – al werkten we voor andere maatschappijen, in verschillende landen. We besloten om te gaan samenwonen tijdens een heel erg duur, twee uur durend telefoongesprek tussen het McMurdo Base Station en zijn huis in Huldenberg. Dat was pas de tweede keer dat we elkaar spraken tijdens zijn lange Zuidpoolexpeditie. In zijn vier maanden afwezigheid had ik besloten

om de deur van mijn luxueuze hotelkamer in Brussel achter me toe te trekken – ik werkte toen voor Delta Air Lines – zodat ik tijd kon doorbrengen met zijn drie kleine kinderen in het huis van hun vader. Ik werd liefdevol geholpen door de hartelijke ouders van Dixie.

Dixie en ik waren beiden gescheiden nadat onze eerste huwelijken jammer genoeg waren gestrand door heel verschillende, maar uiteindelijk erg vergelijkbare redenen. We waren midden dertig en hadden al veel van de wereld gezien tijdens onze jonge levens, zowel letterlijk als figuurlijk. Ik had geen kinderen toen ik Dixie ontmoette, maar zijn rol als jonge vader maakte onze beslissingen gewichtiger. We wisten beiden wat het betekende om je te binden in een relatie, maar nu deden we dat met drie kleine kinderen erbij. We namen een snelle en duidelijke beslissing. Er was geen optie om te falen: we hadden gekozen voor deze nieuw samengestelde familie, en scheiden was geen optie.

Op professioneel vlak zagen we in dat heen en weer reizen tussen Brussel en mijn thuisstad Cincinnati, Ohio niet vol te houden was. Ik hield dat slopende tempo vier maanden vol. Vaak stak ik de Atlantische Oceaan acht keer per maand over. In diezelfde periode kwam Dixie steeds meer in de media, en hij ging in op de vraag om publiek te spreken over zijn